

Роман Шпак – загиблий воїн Сокальщини.

Відчайдух з добрим серцем та золотими руками.

Груша Ірина,

слухачка КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»,
учениця 10 класу ЗЗСО I-III ступенів Сокальського ліцею №3

Керівник: Мусій Світлана Степанівна,
вчитель історії КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді
імені Ігоря Богачевського»

Зараз наша країна переживає надзвичайно важкі часи, які згодом увійдуть в історію. Ніхто не може уявити, що буде далі і як складатиметься наше майбутнє. На жаль, вже дуже багато молодих воїнів полягло за нашу свободу. Саме тому, у кожного з нас в такий період залишаються невиліковні рани на душі та серці. Я вважаю, російсько-українська війна для багатьох людей є досвідом, жахливими втратами та серйозними змінами.

Я хочу розповісти про людину, яка була активним учасником революцій та була призвана до війська захищати рідну землю. Роман Шпак – воїн, який брав участь у війні, що завжди асоціюється з кровопролиттям, жорстокістю, втратами та злом. Саме ця війна, ніби чума, залишаючи по собі пустоту, вона забирає тисячі життів, в тому числі забрала і життя молодого Романа.

Шпак Роман Мар'янович народився 1 серпня 1978 року в мальовничому селі Ордів, Радеківського району, Львівської області. Вже у 1980 році майбутній захисник України почав відвідувати дитячий садок. Ще з дитинства Романа пам'ятають розумним, добрим та щирим хлопчиком. Батьки – Ольга та Мар'ян ростили ввічливого та працьовитого сина, маючи надію, що на старості літ він буде для них опорою. Та не судилося, бо в якийсь момент найближче та найрідніше відібрала в них клята війна. Ще вчора Ольга та Мар'ян були на сьомому небі від щастя, а сьогодні – проливають ріки сліз. В один день вони стали батьками, які вже ніколи не побачать вдячний погляд і щиру усмішку рідного сина. Він вже ніколи не поділиться з ними приємними новинами і не навідається до них, аби просто посидіти в родинному колі. Мабуть, контраст мирних днів з жахливою дійсністю дає поштовх до переосмислення цінностей.

Багато років Роман начався та всебічно розвивав свою особистість. У 1984 році він пішов у перший клас Бишівської загальноосвітньої школи, де навчався у початкових класах. А вже у 1988 році сім'я переїжджає жити у місто Сокаль, де Роман продовжує навчання у 5 класі Сокальської загальноосвітньої школи №2. У Сокалі хлопець навчався з 1988 року по 1993 рік. Після закінчення 9 класу, він вступив до Львівського професійного училища №12, яке закінчив у 1996 році з відзнакою. Продовжив здобувати вищу освіту у Національному університеті «Львівська політехніка» за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво». У 2002 році отримав диплом про закінчення університету. Родина згадує, що одночасно з навчанням Роман розпочав свою трудову діяльність у Житлово-комунальному управлінні на посаді маляра штукатура IV розряду. Згодом, у 2000 році, був переведений на посаду майстра поточного ремонту. У цьому ж році хлопець зайняв посаду інженера по експлуатації житлового фонду і благоустрою. Через кілька років він звільнився з даного підприємства. Саме з цього часу у житті Романа Шпака відбувалися дуже знакові події.

У 2004 році почалася Помаранчева революція. З перших днів хлопець був активним учасником акції протесту українських громадян, викликаним масовими фальсифікаціями президентських виборів. Під помаранчевим стягами гуртувалися люди, яким була небайдужа доля України. До самого кінця Роман перебував на Майдані Незалежності. Повернувшись додому, у грудні 2004 року влаштувався працювати у відділ освіти Сокальської райдержадміністрації на посаду начальника групи з господарського обслуговування. А у 2007 році він одружився. В сім'ї народилося двоє дітей: дочка – Вікторія та син – Володимир. На жаль, незабаром сім'я розпалася.

Після Помаранчевої революції він вступив до партії Конгресу українських націоналістів, членом якої був до кінця свого життя.

Мама розповідає, що у 2013-2014 Роман брав активну участь у Революції Гідності. Він двічі їздив до Києва, щоб підтримати активістів та побратимів ще з часів Помаранчевої революції. Вдруге майбутній воїн вирушив до Києва в ту

страшну ніч, коли Майдан палав, попереду були найжахливіші дні розстрілу Майданівці. Поїзд, який прямував до Києва було зупинено відповідними службами у Володимирі. Абсолютно всіх обшукували. Знімали з потяга тих, у кого знаходили щось, що було пов'язано з подіями на Майдані. Особливу увагу звертали на те, чи мають чоловіки пасажери каски, бронежилети чи будь-яку іншу амуніцію. В результаті потяг прибув до Києва з великим запізненням. Очевидним було те, що насправді потяг зупинили на під'їздах до столиці, щоб затримати хлопців, які поспішали на підтримку побратимів. Людей виручили кияни, які виїхали власним транспортом на зустріч хлопцям і довели їх до столиці. Вже тоді народ почав втрачати все найважливіше, спокій. Так, саме спокій, який так необхідний для повноцінного життя, реалізації планів та задумів, мирного та щасливого життя, впевненого завтра.

У 2018 році Роман вирішив звільнитися з відділу освіти Сокальської райдержадміністрації, оскільки, захотів спробувати працювати закордоном у Швеції. Згодом, повернувшись в Україну, у 2020 році влаштувався працювати на посаду завідуючого господарством Жвирківської ЗШ І-ІІІ ступенів. Незабаром він прийняв рішення змінити роботу і влаштувався працювати у ТОВ «ВМВ Холдінг». 7 листопада 2022 року – саме звідти Роман був призваний до війська захищати рідну неньку Україну.

Перед тим, як йти на війну 20 жовтня 2022 року він одружився вдруге.

Роман Шпак служив у в/ч 4355, 77 бригаді, 3 батальйон, 2 відділення, 1 взвод, 9 аеромобільна рота. До лютого 2023 року він проходив навчання у Житомирі. З лютого бригада Романа виконувала бойові завдання у місті Бахмут, Донецької області. Під час виконання одного з бойових завдань 6 березня 2023 року хоробрий воїн загинув. Роман похований на Алеї Слави на місцевому кладовищі.

Всі ми шануватимемо пам'ять кожного земляка і землячки, які загинули за нашу Батьківщину. Роман Шпак був одним з тих, хто не стоїть осторонь, не спостерігає та не очікує чогось нереального. За кожного з нас він віддав не тільки

свої знання, обізнаність у сучасних технологіях, а й найцінніше, що є – життя. І це вражає. Роман був сильним і славним воїном, який боронив нашу державу і поліг за волю рідного народу.

1 вересня 2023 року, у Сокальській ЗШ І-ІІІ ст.№2 відбулося відкриття меморіальної дошки та вшанування пам'яті випускника школи Шпака Романа Мар'яновича, який загинув захищаючи державний суверенітет та цілісність України. І ось, ще один пам'ятний знак на фасаді школи нагадує кожному про війну. Роман – один з героїв, який буде прикладом виховання героїзму та патріотизму учнів. Такою дорогою ціною людських життів, ми обов'язково вистоїмо і переможемо, але на серці залишиться слід від побаченої, почутої чи пережитої жорстокості. Річки сліз та обійми страху, в яких ми жили, дні, місяці, будуть незабутніми.

Роман був прекрасною людиною: добрим, чуйним, готовим прийти у будь-яку хвилину на допомогу кожному, хто попросив. Справді- безвідмовний! Він був дуже привітною, доброзичливою, веселою людиною. Чудово співав, танцював, навіть готував різні страви майстерно. Любив людей. А найбільше любив Україну, не словами – справами! Відстоював нашу незалежність. Повернувся із пораненою ногою. Був непримиренним до фальші, до ненависті, до байдужості. Не віриться, що Романа нема... Для усіх, хто його знав, залишиться у пам'яті на завжди... бо такі, як він, не вмирають...

Певна інформація взята зі слів родичів, друзів та з газети «Голос з-над Бугу».

Додатки:



Роман зі своєю бригадою



Роман на Революції



Відкриття меморіальної дошки Роману Шпаку

